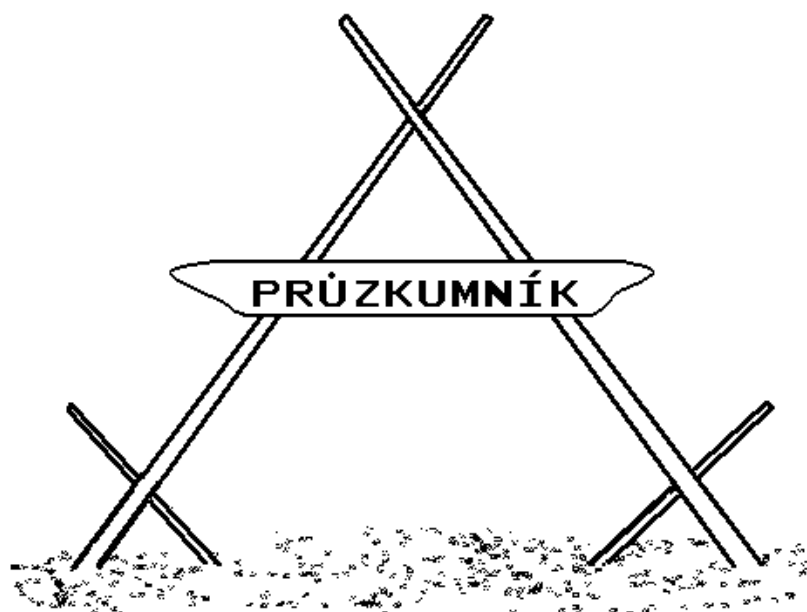

**NOUZOVSKÝ
ŽURNÁL 1992**

2

NAJDETE V TOMTO ČÍSLE

Informační servis	2
Informace o tom, co se stalo a co se stane, dů- ležitá upozornění	
Schránka Nouzovského Žurnálu	3
Vaše příspěvky v naší schránce	
Ztraceni v hlubokém lese.....	4
Průběh 6. ročníku akce Návrat včetně přehled- né mapky	
Samá voda.....	16
Výprava na Lichnici - jak se Čert koupal	
Starostovo číslo.....	18
Průběh azimutového závodu započítávaného do táborového bodování	
Slavné výroky	20
Nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	

CO SI PŘEČTETE V DALŠÍM ČÍSLE

- výprava do Českého ráje
- zajímavosti z tábora 1992
- volné pokračování úspěšného seriálu o táborových latrínách
- příběhy z prvního tábora v Nouzově
- slavné výroky
- a spousta dalších zajímavostí

Nouzovský Žurnál č. 2, rok 1992, 6. ročník
Toto číslo vyšlo 5. 6. 1992 v Kolíně

INFORMAČNÍ SERVIS

- ◆ Možná jste si všimli, že jsme nesplnili slib z minulého čísla a nepřinášíme v tomto čísle příběhy z prvního tábora v Nouzově a Latrínovou story. Důvod je prostý. Už se nám sem nevešly, protože jsme dali přednost aktuálním příspěvkům a Žurnál není nafukovací. Omlouváme se vám a máte se aspoň na co těšit do příště.
- ◆ V minulém čísle v článku Akce Návrat došlo k tiskové chybě. V popisu průběhu 1.ročníku byl omylem uveden Čert místo Kosy jako jeden ze čtyř zbloudilců, kteří dorazili ráno do Nouzova. Na tuto chybu nás upozornil sám Čert a prohlásil, že ze sebe nenechá veřejně dělat blbce, který netrefí na Lichnici. Tímto se za chybu způsobenou tiskařským šotkem omlouváme.
- ◆ Jak jsme se už krátce zmínili v minulém čísle, časopis Nouzovský Žurnál má letos v létě malé jubileum. Právě před pěti lety v roce 1987 vyšlo na táboře první číslo Nouzovského Žurnálu jako součást celotáborové hry Honáci z Texasu. Titulní stránka byla cyklostylovaná a byl na ní Saudkův kovboj prostřelující eso. Mártý a Eva, kteří časopis připravili, se rozmýšleli nad třemi názvy: Nouzovská Trefa, Kovbojské Nářky, Nouzovský Žurnál. Nakonec vyhrála třetí varianta.

Nouzovský Žurnál však nebyl první. Už začátkem 80.let Cajs vážně uvažoval o založení anarchistického časopisu Mařenčin Doutnák. Mártý mu do tohoto časopisu napsal dva příspěvky, které sice Cajs nikdy nevydal (idea časopisu nakonec zkrachovala), ale můžete si je přečíst v knize Velké Akce (k dispozici v klubovně). Na táboře v Hryzelích 1982 vydávala časopis redakce Překlep, kterou tvořily Myška a Želva. Pak přišel na řadu až Nouzovský Žurnál a s malými pauzami vychází dodnes. Ve výčtu oddílových časopisů bychom ještě neměli zapomenout na jedno číslo bezejmenného časopisu Lenky a Dáši. Bohužel zůstalo jen u tohoto čísla.

SCHRÁNKA NOUZOVSKÉHO ŽURNÁLU

Děkujeme za příspěvky do naší schránky. Pište dále, těšíme se na vaše postřehy a připomínky. Následující příspěvky jsou seřazeny tak, jak do naší schránky došly.

10 haléřů československých, rok ražby 1990

(sponzor zůstal anonymní)

Helenka N. zamyká lidi v klubovně a pak se jim směje za oknem, je pěkně oprásklá. Pozor na ni!

A nosí bouchačky schovaný v rukávu u bundy.

(Starosta)

20 haléřů československých, rok ražby 1985

(sponzor zůstal anonymní)

Starosta je mlíko skysaný.

(Šárka)

Prohlášení!

Všechny pomluvy, které vyjdou v tomto čísle Žurnálu na mou adresu jsou nepravdivé. Nevím, kdo má na mne spadeno, ale všechno je to lež a lež má krátké nohy.

(Starosta)

ZTRACENÍ V HLUBOKÉM LESE

AKCE NÁVRAT - 6. ROČNÍK - 1991

(vypráví Šed'a)

Známa akce o známých pravidlech v neznámém terénu na neznámé místo. Tímto sloganem celkem trefně charakterizoval Marian akci Návrat. Ale začněme od začátku.

V polovině září ohlásil Marian konání 6. ročníku na 4. a 5. října 1991. Opět nás začal strašit, že cíl je úplně stranou veškeré hromadné dopravy. Ale to už známe z minulého ročníku. Jenže letos nemá nikdo z nás nejmenší tušení o cíli cesty. Vidlák je jenom jeden.

Když se o tom dozvěděl Vojín, prohlásil:

„To je škoda, já už měl něco připraveného.“

Toho jsme se báli nejvíc. Po zkušenostech ze 4. ročníku a z běhání po Praze již máme z Vojínových akcí vážné obavy. Proto jsme Mariana během tábora trochu popíchli, aby se opět organizace akce Návrat ujal.

Stejně jako v předešlém ročníku měl Marian velké oči. Odhadoval až 25 lidí. Tentokrát se ovšem nespletl. V době uzávěrky týden před konáním akce bylo na prezenční listině 26 podpisů! A to prý podle Mariana ještě nebylo všechno.

„Ale na to nemáme auta,“ staral se.

„Nevadí,“ řekl Čert, „objednáme barkase, tam se vejde 8 lidí.“

„Tak fajn,“ souhlasil Marian.

„Ale Mariane, táta potřebuje vědět, kam se jede,“ upozornil Čert.

Nechybělo mnoho a Marian se chytil. V poslední chvíli si však uvědomil, že Čert z něho tahá rozumy, a nic mu neřekl.

V pátek 4. října je před i v klubovnách Průzkumníků a Stopařů živo. Přesto, že někteří nakonec odřekli (např. Dodo), sešlo se 27 účastníků! Absolutní rekord. Kritickou situaci kolem rozvozu soutěžících zachraňují Mustangové se svojí skříňovou avii. K tomu pan Vinklát s barkasem a dále s osobními auty pan Novák, Marian a Mák. Marian vybral od účastníků občanské průkazy a 20 Kčs na pohonné hmoty a po určité době úřadování rozdělil účastníky do aut.

Podcenil však jednu důležitou věc. Neuvědomil si, že víc, než po-

lovina účastníků jsou nováčkové, a vůbec se nenamáhal vysvětlit pravidla, takže došlo v některých případech k jejich nevědomému porušení. Přípravu deníků pak Marian zcela vědomě odsabotoval.

„Tentokrát to budeme mít pouze z vyprávění,“ prohlásil.

Když jsem se zeptal proč, odpověděl, že na deníky zapomněl. Nebyl pro mě problém narychlo připravit pro každou dvojici papír a tužku. Marian je však stejně nerozdal, takže příliš nevíme, co se vlastně v terénu dělo. Deníky napsali pouze někteří (nešli prvně, takže věděli, o co jde), ostatní většinou na žádost o dodatečné napsání deníku nereagovali. Lenost a nezájem.

Vraťme se však zpět ke klubovněm.

Nakládají se spacáky, účastníci nastupují do aut a zavazují si oči. Auta startují a vyjíždějí. 6. ročník akce Návrat je zahájen.

Pan Vinklát veze Šárku, Čerta, Kát'u, Kosu, Dášu a Slona. Trasa k prvnímu výsadku je velice snadná. Stále směr Čáslav.

Mák veze Helču, Baterku, Janu a mě. Ani se moc nesnaží nás zmást a míří z Kolína do Kutné Hory a dál na Zbraslavice. Jede po paměti, a to se mu nevyplácí, protože netušil, že už čtvrt roku je v provozu obchvat Kutné Hory. Moc se diví, když v Poličanech zjišťuje, že železniční přejezd je neprůjezdný a silnice vede jen do Malešova. Mák, který se netají svým bystrým orientačním smyslem, se několikrát radí s mapou, kterou od Mariana dostal. Nakonec se mu daří najít místo prvního výsadku.

Pan Novák veze Mecha, Kocoura, Koka a Hardyho.

Ve skříňové avii je živo. Jsou zde zavřeni Haňára, Míla, Šárka, Pípi, Lenka, Skyslo, Žába, Buggy, Dibi a Bobr.

Poslední odjíždí Marian s Kest'ou, Pizim a Vojínem. Cestou si Marian nechtíc zašpásoval. Potřeboval se upravit a řekl vedle sedícímu Vojínovi:

„Podrž mi volant.“

Teprve pak si uvědomil, že Vojín je momentálně slepý.

22.00 - Barkase opouštějí Šárka a Čert. Jsou vysazeni asi 200 m nad železničním přejezdem na Kalabousku. Poněkud odlehčený barkas odjíždí a Čert se Šárkou se začínají do výchozí zprávy.

Místo, kam se dnes vydáte, najdete snadno. Pokud nevíte jak, tak vám trochu napovím. Je to místo, kde dlouhá léta má svůj camp jeden ze známých kolínských klubů. Místo, kde se potok vrývá

hluboko do okolní krajiny a četnými zákruty vytváří hluboký kaňon, krytý hustým lesem. Váš cíl se nalézá, co by kamenem dohodil pod Doudovským mlýnem na Jánském potoce, v trojúhelníku, jehož vrcholy jsou obce Hraběšín, Štrampouch a Šebestěnice. Pro turisty uvádím, že leží na žluté značce vedoucí z Leštiny u Světlé do Čáslavi. Nejkratší cesta je ovšem od památníku obětem války v obci Březi po polní cestě mezi domy.

Čertovi je jasné, kam má jít, protože už na tomto tábořišti byl. Vyrážejí tedy do Čáslavi.

22.06 - Jana a já jsme vysazeni na široké silnici, která je lemována svodidly a vede do kopce. Na kopci je vesnice. Mák pokračuje dále do vesnice a my si čteme zprávu o cíli akce. Po přečtení nám moc do smíchu není. Nikdo z nás tam nebyl, ani přesně nevíme, kde to je. Vím jenom z našich výprav, že žlutá značka vede z Leštiny přes Chlum, kde je zřícenina (akce Sam), a dále do Zbýšova. Tam to asi nebude, takže můžeme pátrání zúžit na osu Čáslav - Zbýšov. I tak je to ažaž.

Vyrážíme do kopce. Na silnici je velice hustý provoz. Kde ti lidi berou na benzín, to nevím. Ani nestojí za to se schovávat ve škarpe. To bychom si tam mohli rovnou ustlat. Domnívám se, že jde o silnici do Zbraslavic. Jana neví, je z toho všeho trochu přepadlá.

22.10 - Pan Novák vysazuje Mecha a Kocoura na silnici asi 3 km od Čáslavi. Pro Kocoura jako domorodce naprostá hračka. O jejich cestě nic nevíme, ale lze předpokládat, že proběhla bez problémů.

22.12 - První výsadek z avie tvoří Haňára a Milan. Byli vysazeni na Vidláku. Zde ovšem tentokrát není cíl. Haňára sice k Mustangům trefí, ale jen z Čáslavi. Jdou tedy do Čáslavi. O jejich putování víme jen z doslechu.

22.13 - Mák vysazuje Helču a Baterku na okresní silničce. Nedaleko odtud je Sión. Tak tedy hrr na ně.

22.15 - Došli jsme do Bykáně. Skutečně jde tedy o silnici z Kutné Hory do Zbraslavic. Hledáme autobusovou zastávku. Sloupek s jízdním řádem je vtipně umístěn za příkopem v křoví. Nic zvláštního jsme se nedozvěděli. Vesnice uvedené ve zprávě zde nejsou. Je mi jasné, že musíme nejdřív dojít někam ke Zbýšovu, a tam už snad najdeme nějakou stopu. Pokračujeme tedy dál na Zbraslavice.

- Vysazeni byli Koko a Hardy ve Skovicích u železniční zastávky. O jejich cestě nevíme nic.
- 22.20 - Helča a Baterka došli do Týniště. Zkoumají autobusovou zastávku a vůbec se jim nezamlouvá, že zde není ani jedna z vesnic uvedených ve zprávě. Určují směr od oka, tedy stále dál, stejně není kam uhnout.
 - Z barkase jsou vysazeni Kosa a Kát'a přímo u obce Perštejnec. O jejich cestě víme jen z doslechu. Po přečtení zprávy Kosa provedl logickou úvahu a vyrazili do Čáslavi. Ovšem, pokud máme správné informace, bylo to zkratkou přes Kutnou Horu.
- 22.21 - Skysla a Lenku vysazuje Avia na silnici mezi Štipoklasy a Radvančicemi. Marianova zpráva jim moc nepomohla, ani jeden nemá ponětí, kam vlastně mají dojít. Jdou tedy za světlem.
- 22.27 - Šárka a Čert došli do Čáslavi. Nejdříve jdou na náměstí hledat turistickou značku. Potom odcházejí z Čáslavi směrem na Zbýšov. Jdou okolo jakéhosi kulturního zařízení, kde je velice rušno. Čert si chce odskočit na diskotéku, ale Šárka mu to nedovolila.
- 22.29 - Z avie jsou vysazeni Žába a Buggy někde u Řeplic. O jejich cestě nic nevíme.
- 22.30 - Z barkase vystupuje poslední dvojice, Dáša a Slon. Nacházejí se nedaleko Křesetic. Také o jejich putování toho moc nevíme.
- 22.35 - Kest'u, Piziho a Vojína vysadil Marian u Žlebů na silničky do Zehub. Jak si pánové poradili, to bohužel nevíme.
- 22.37 - Odbočujeme z hlavní silnice vlevo na Březovou. Konečně si můžeme trochu oddechnout, zde auta nejezdí.
- 22.40 - Helča a Baterka se naopak po této silnici vydali. Jsou za námi asi 1 km. Pořád však netuší, kde jsou a myslí si, že jdou do Čáslavi.
- 22.43 - Z Avie jsou vysazeni Dibi a Bobr. Nacházejí se nedaleko Třebětína. Po odjezdu avie jdou do Třebětína a orientují se podle silničních ukazatelů. Na turisticky značenou cestu si bez baterky netroufají. Zamlouvá se jim směr Červené Janovice, protože odtud zná Dibi cestu.
- 22.45 - Lenka a Skyslo došli do Radvančic. Kontrolují ukazatele a rozhodli se, že směr na Štipoklasy bude to pravé. Tedy zpátky odkud přišli.
- 22.50 - Březová. Kdyby to tak bylo Březí, říkáme si. Ale kdepak je téhle vesnici konec. Linka autobusu nám sděluje, že náš pravděpodobný směr je na Červené Janovice. Jdeme tedy dále.

- 22.52 - Šárka a Pipi byli vysazeni z avie jako poslední nedaleko Hostkovic. O jejich cestě nemáme zprávy žádné, ale lze předpokládat, že byla snadná. Stačilo jít přímo přes Zbýšov do Březí. To se tak někdo má.
- 23.10 - Lenka a Skyslo procházejí Štipoklasy a pokračují dál do Černín.
- 23.12 - Jsme v Koroticích. Přicházíme na autobusovou zastávku zrovna ve chvíli, kdy přijíždí autobus. Zatím nikam odvézt nepotřebujeme, jdeme dál.
- 23.19 - Šárka a Čert došli do Žáků. Je zde tma jak v pytli. Na zastávce autobusu kontrolují směr. Vše je v nejlepším pořádku. Zastávky Štrampouch, Březí, Šebestěnice je naplňují optimismem.
- 23.25 - Bobr a Dibi procházejí Víckovice.
- 23.30 - Lenka a Skyslo došli do Černín. Zde zkoumají zastávku ČSAD, pak i ČSD, ale nic zajímavého nenacházejí. Zaujala je směrovka zelené turistické značky do Červených Janovic. Zkoušejí to tedy tímto směrem.
- 23.33 - Autobusová zastávka Bahno rozcestí. Helča a Baterka zkoumají jízdni řády, ale kde nic tu nic. To už je jim jasné, že dosavadní směr není to pravé a odbočují na Červené Janovice.
- 23.41 - Jsme na autobusové zastávce ve Vilémovicích. Dáváme pauzu na svačinku. Šel jsem si odskočit za budku. Jak ji tak obcházím, oslněn světlem nedaleké lampy, najednou levá noha šlápla do prázdna a já se skládám do metr hlubokého příkopu. Když jsem si spočítal kosti, musel jsem konstatovat, že asi dlouho nedostanu revma, protože příkop byl vystlán kopřivami.
- 23.45 - Lence a Skyslovi se zanedlouho v lese zelená značka ztratila. Nezbylo jim nic jiného, než se vrátit zpět do Černín.
- 23.50 - Bobr a Dibi jsou v Bludově. Stále míří na Červené Janovice.
- 23.53 - Šárka a Čert jsou ve Štrampouchu. Dostávají se tak do onoho ve zprávě popsaného trojúhelníku. Cíl se blíží. Zjišťují, že za nimi jde zřejmě další dvojice. Přidávají tedy do kroku.
- 23.55 - Helča a Baterka došli do Opatovic. Ve zdejším hostinci je stále ještě živo, i když je už půlnoc. Zrovna se odtud potácejí nějací opilci.
- 23.57 - Po malém odpočinku pokračujeme v cestě. Hned za Vilémovicemi je křižovatka se silnicí Čáslav - Zbraslavice. Vyrážíme tedy na Čáslav a doufáme, že najdeme odbočku na jednu z hledaných ves-

nic.

0.10 - Procházíme obcí Lány, a pak kolem rybníků Turkovce a Medenic. Vytoužená odbočka nikde.

- Dibi a Bobr došli do Zhoře. Červené Janovice jsou nedaleko.

- Haňára a Míla jdou z Vidláku přes Štipoklasy a Červené Janovice do Čáslavi. Jsou s tímto faktem naprosto smířeni, a tak přehlédli směrůvku u odbočky na Hraběšín.

0.15 - Lenka a Skyslo jsou opět v Černínech a do Červených Janovic jdou raději po silnici přes Štipoklasy.

0.20 - Šárka a Čert jsou v Březí a hledají památník. Za deset minut jej našli. Stojí u něj Mákovo auto. Už nemají nejmenších pochyb o tom, že zde je třeba odbočit na polní cestu a zamířit do údolí.

0.25 - Už z dálky se hrozným rámusem hlásí Červené Janovice. Helča se dohaduje s Baterkou, jestli si půjdou zatancovat. Zábava to není jen tak ledajaká, hraje se tu heavy metal. Tato skutečnost je odrazuje. Oba šmejdí po náměstí, kde by se čeho chytily. Autobusová zastávka jim mnoho neřekla. Při svém průzkumu vyplašili jeden páreček ukrytý v tmavém zákoutí. Koukají na sebe dost vyděšeně.

0.40 - Na tábořiště jako první přicházejí Kocour a Mech. Jsou tu dokonce dřív než organizátoři.

0.45 - Šárka a Čert sešli do údolí a přišli k Jánskému potoku. Přešli jej na druhou stranu, a tam potkali Kocoura a Mecha. Čert vzpomíná, kde vlastně to tábořiště je.

- Bobr a Dibi dorazili do Červených Janovic. Dibi vzpomíná, kudy to tenkrát s Mustangem šli. Teď má jako domácí výhodu, ale záleží na něm, jestli ji využije. Odbočují hned na kraji Janovic na Petrovice.

0.48 - Sláva! Vidíme směrůvku - vpravo Zbýšov, Hraběšín. A právě Hraběšín tvoří vrchol našeho trojúhelníku. Doufejme, že ne bermudského.

0.50 - Čert si vzpomněl. Kousek se vrátili a už jsou na tábořišti Mustangu, kde je pusto a prázdno. Odcházejí tedy pro jistotu na blízké tábořiště Havráňat. Cestou opět potkali Kocoura a Mecha. U Havráňat také nikdo. Po kratší debatě se vracejí zpět k Mustangu. To už se blíží avia. Pořadatelé tentokrát nestačili dorazit včas.

1.00 - Jdeme směrem na Hraběšín lesem tak hlubokým a silničkou tak úzkou, že není skoro vidět, kudy jdeme. Obloha je zastíněna stromy a v lese je tma jak v pytli. Čekám, kdy se octnu ve škarpě,

když tu náhle vidíme mezi stromy slabé světlo. Trochu jsme zostrážitelé. Že by konkurence v podobě jiné dvojice? Jsme blízko cíle a 14 dvojic už je dost velké číslo, takže bychom se s někým setkat mohli. Přicházíme blíž. Na lesní cestě stojí auto a uvnitř se svítí. Potom světlo zhaslo. Pokračujeme dále, nebudeme přece rušit.

- Lenka a Skyslo dorazili do Červených Janovic na zastávku ČSAD. Všude pusto a prázdno, a přece nedaleko nich stále něco bouchá, jako když někdo skládá lešení. Ale v 1 hodinu v noci? Skyslo se jde zeptat, kudy do Březí (Marian nikoho neseznámil s pravidly, a tak nevěděli, že se to nesmí). Za chvíli se Skyslo vrací s plánkem. Nějaká kolínská skupina skládá svoje náčiní (metalisti, které slyšeli Helča a Baterka), chlapeci velice ochotně poradili.

1.05 - Na tábořiště přišli Koko a Hardy.

1.10 - Dibimu se zatím jeho náblížka daří. Po šterkové polní cestě došli s Bobrem k rybníku Zápona. A teď se dostat přes pole dlouhé 2 km do Paběnic. Jenže do cesty se jim postavilo několik rybníků, zejména největší z nich Nedovedlo. Chvilku jdou na východ, chvilku na západ, pak zase na sever. Cesta se nepřijemně protahuje.

1.13 - Baterkovi se zdá cesta málo dobrodružná, i když právě dokončili úspěšně náblížku přes čerstvě zorané pole. To jsou ty věčně nespokojený mužský, soudí Helča. Mimochodem, když se podíváte na mapu, zjistíte, že silnice na Čáslav, po které se vydali, vede prakticky stále rovně, takže není co si zkracovat...

1.15 - Konečně Hraběšín. Procházíme vesnicí. Odbočka žádná. Z autobusové zastávky zjišťujeme, že silnice do Zbýšova nevede přes žádnou z dalších tří vesnic uvedených ve zprávě. Někde nalevo od nás je údolí Jánského potoka s hustým lesem, žlutě značenou cestou a tábořištěm Mustangu, kde jsou i naše spacáky. Ale jak se tam dostat?

Prošli jsme celou vesnicí a nic zajímavého jsme nenašli. Za vesnicí ztrácím trpělivost. Odbočujeme ze silnice vlevo na polní cestu, která vede do lesa. Můj plán je prostý. Jít po cestě do lesa, dostat se až do údolí k potoku a tam najít žlutou značku. Po ní už se snad dostaneme na tábořiště. Cesta nás vede cik cak po poli, máme pocit, že jsme obešli celou vesnici, a pak se noří do lesa. A hned rozcestí. Vybíráme si cestu vlevo, což bylo, jak jsme se později dozvěděli, špatně. Začala nejnapínavější část našeho putování, která by byla napínavá sama o sobě i ve dne, natož v noci. Aby toho ne-

bylo málo, k dovršení všeho mi začíná skomírat baterka. Naštěstí Jana má baterie dobré. A tak se noříme dál a dál do hloubi lesa.

1.20 - Lenka a Skyslo jsou ve Zhoří. Oni to ještě netuší, ale my už víme, že jdou naprosto špatným směrem, na Třebětín. Tudy přišli v opačném směru Dibi a Bobr, ale ti už jsou pryč. Buď si Lenka a Skyslo plánek špatně vyložili, nebo byl špatný. Ale oni to zatím nevědí a jdou dál přes Bludov a Víckovice.

1.50 - Dibiho a Bobra nakonec dovedlo do tolik hledaných Paběnic světlo kravína. Dibi prohlašuje, že odtud se dostat do Hraběšína už je hračka. Bobr nemá důvod nevěřit, i když už je možná trochu zviklán. Nacházejí místní kostelík, odkud cesta vede. A opravdu zde cesta je. Ovšem po přejití Paběnického potoka nastalo peklo v naprosté lesní tmě, kde se cesta ztrácela pod nohama. Kdyby si pánové vzali baterku...

2.05 - Helča a Baterka mají malý důvod k oslavě. Našli odbočku na Hraběšín. Oslavu řeší společným kousáním do jedné hrušky.

2.07 - Motáme se po lese už skoro půl hodiny. Na rozcestích si vybíráme cesty, které vedou dolů do údolí. Připadá nám však, že se točíme dokolečka. Jestli tohle nějak nevyřešíme, bude to náš konec. V noci se v lese neorientujeme. Nadávám si, co to bylo za nápad jít v noci do neznámého lesa. Ale teď už je pozdě bycha honit. Před námi se otevřel sráz. Už dávno nejdemo po cestě, ale prodíráme se po okraji paseky. Lezeme dolů přes kameny, kořeny, jsme už skoro na dně údolí. Posvítíl jsem si baterkou před sebe a nevěřím svým očím. Přímo přede mnou vzdálená asi 10 m je na stromě cedule s názvem Pod Slunečnou strání a pod ní směrovky žluté značky. Našli jsme to! Doudovský mlýn 2,5 km. Moje baterka má už dost. Jana jde první a hledá značky.

2.10 - Na tábořiště dorazili Šárka a Pipi.

- Káťa a Kosa se konečně dostali do Čáslavi. Zde Kosa opět uplatnil svoji logickou úvahu a v souladu s Marianovou zprávou vyrazili k Mustangům po žluté značce.

2.15 - Jdeme po žluté značce a je to ještě horší, než jít po neznačené cestě. Značky se každou chvílí ztrácejí. Došli jsme k brodu, kousek vedle je lávka. Přešli jsme po ní potok a jdeme dál po cestě. Dlouho však nenacházíme žádnou žlutou značku. Vracíme se zpět. Zjistíme, že žlutá značka těsně před brodem odbočila do křoví. To je tedy cesta. Plahočíme se dál přes polomy a jiné roští. Na 100 m při-

- padá tak s bídou jedna značka. Naštěstí teď není kam uhnout.
- 2.20 - Lenka a Skyslo došli do Třebětína a mají toho dost. Nevědí kudy kam, a tak se rozhodují pro důkladný odpočinek.
- 2.30 - Dibi a Bobr si cestou do Hraběšína opravdu užili. Když konečně našli lesní cestu vedoucí do Hraběšína, musel Dibi nostalgicky přiznat, že už to není to, co to bývalo. Cesta vyústila do obrovské paseky, která ji nečekaně odchýlila vlevo. To už měli Dibi a Bobr boty nažmach, bylo úplně jedno, kdo z nich měl kanady a kdo tenisky, takže si s klidným svědomím zkrátili cestu přes pole s jetelem. Konečně tedy Hraběšín. Tady už Dibi nezaváhal a vedl Bobra k cíli.
- Haňára a Milan došli do Čáslavi a odtud už to Haňára zná po silnici až do Březí.
- 2.31 - K autobusové zastávce v Hraběšíně dorazili Helča a Baterka. Psi už nevydrželi a rozštěkali se naplno. Není divu, pořád jim tady někdo chodí. Jenže teď kudy? To je otázka.
- 2.38 - Jdeme pěšinou po žluté značce a najednou se na protějším břehu potoka otevírá planinka, vidíme světlo a slyšíme hlasy. Jsme zde. Ať už jsme první nebo poslední, došli jsme a to je hlavní. V kuchyni se u velkých kamen hřejí Marian, Mák, Kocour, Čert a Šárka.
- 2.50 - Dorazili Dibi a Bobr. Dibi vypráví o jejich svízelné cestě a Kocour má k jeho orientačním schopnostem mírně jedovaté poznámky. Najedli jsme se, napili a šli jsme spát.
- 3.00 - Do Hraběšína došli Dáša a Slon. Sešli se s Helčou a Baterkou a společně řeší vzniklou situaci. Vybírají si ze dvou variant. Buď projít vesnicí a tam do pole, nebo jít kousek zpátky do údolíčka s potokem. Zvolili druhou možnost. Jak se ukázalo, tu špatnou.
- 3.30 - Dáša, Helča, Baterka a Slon došli na nějaké tábořiště. Našli zde velkou polystyrenovou desku, na kterou si lehli a odpočívají.
- 3.58 - Na tábořišti jsou už Žába a Buggy.
- Káťa a Kosa jdou po žluté značce z Čáslavi a mají co dělat, aby se jim ve tmě neztratila. Tentokrát už poučení mají s sebou baterku. Značka se jim však přece jen na jednom místě na chvíli ztratila. Když ji opět našli, po nějaké době zjistili, že došli na místo, kde už jednou byli. Po bližším zkoumání příčin zjistili, že si trochu nadešli jinudy, a když se opět trefili na žlutou, šli po ní zpět na Čáslav. Tak se dostali zase na místo, kde už jednou byli. Otočili se

tedy a pokračovali dál ve své strastiplné cestě údolímí Hlubokého a Jánského potoka.

4.30 - Údolím Jánského potoka došla naše čtveřice zbloudilců do Chedrbí. Zde stále nic nenacházejí, a tak se vzdávají. Rozdělali obálku, ale k jejich velkému zklamání neobsahuje očekávaný plánec cesty. Protože se nic nedozvěděli, po hodině marného pátrání odcházejí na vlak do Čáslavi.

4.45 - Kesťa, Pizi a Vojín dorazili na tábořiště.

5.00 - Třebětínem se rozléhá velký rámus. Lenka a Skyslo se probouzejí a koukají, co se děje. Z protějšího domu vyjíždí traktor.

5.20 - Na tábořiště dorazili Haňára a Míla.

- Všude je klid, všichni spí, většinou na půdě. Náhle se ozývá výkřik:

„Já nemám ruku! Já nemám ruku!“

Byl to Bobr, který se probudil a zjistil, že necítí levou ruku. K smrti se vyděsil a spustil poplach. Po chvíli přežená ruka přišla k sobě.

6.30 - Lenka a Skyslo se konečně od jedné paní dozvěděli, kde je Březí, a vyrážejí po žluté značce na Zbýšov.

6.50 - Káťa a Kosa se dověkli na tábořiště. Kosův orientační smysl opět slavil úspěch.

7.00 - Lence a Skyslovi v Hostkovicích zastavuje nějaký dobrodinec. Zřejmě si všiml, že nohy tahají asi kilometr za sebou. Vykládá je v Březí.

- Kocour se probudil, a aby to ostatním nebylo líto, boucháním na stěnu a křikem budí i spáče na půdě.

7.52 - Dáša, Helča, Baterka a Slon odjíždějí z Čáslavi vlakem do Kolína. Po příjezdu do Kolína píšou u klubovny vzkaz, abychom o ně neměli sta rost.

8.00 - Lenka a Skyslo dorazili na tábořiště. Mají toho plné zuby, ale došli. Akorát k snídani.

Když jsme pochopili, že už asi nikdo nepříjde, oplakali jsme nezvěstné (kdo ví, co kde vyvádějí, mysleli si někteří) a vydali jsme se na cestu. Do kopce jsme museli pěšky. Řidiči nás odmítli vyvézt. V Březí si sedám do žigulíka vedle Mariana a díváme se, jak skříňová avia pomalu ale jistě dosedá do blatníků. Člověk by nevěřil, kolik všichni dohromady váží. Mák už jel dříve.

Později se Helča, Dáša a Slon ptali Mariana, proč nebyl v obálce zalepený plánek.

„Vždyť to bylo hrozně lehký,“ odpověděl Marian.

„Tak si to příště zkus sám. Rádi bychom tě viděli.“

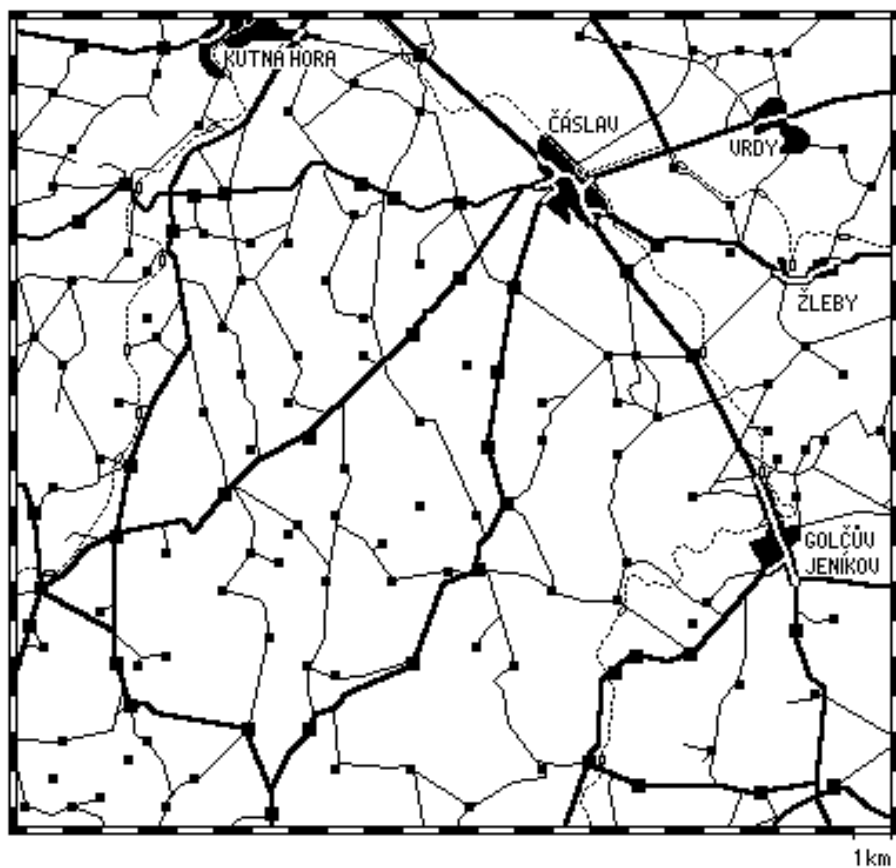
„Taky že si to zkusím.“

Uvidíme. Kdy? Pokud se nestane nic mimořádného, tak letos na podzim. Bude to už 7. ročník akce Návrat.

Výsledky:

		čas	
1.	Mech - Kocour	2:30	
2.	Šárka - Čert	2:50	
	Koko - Hardy	2:50	
4.	Dibi - Bobr	4:07	
5.	Šárka - Pipi	4:18	
6.	Jana - Šed'a	4:32	
7.	Žába - Buggy	5:29	
8.	Kesťa - Pizi - Vojín	6:10	
9.	Haňára - Míla	7:08	
10.	Kát'a - Kosa	8:30	
-	Lenka - Skyslo	9:39	(auto)
-	Dáša - Slon	6:30	(nedošli)
-	Helča - Baterka	6:47	(nedošli)

Poznámka redakce: Za veškeré nepřesnosti si můžou účastníci sami.

Tečkovaně značené trasy jsou nepotvrzené.

SAMÁ VODA

Výpravu na Lichnici pořádaly první jarní den 21. března Dáša a Lenka. Počasí, které přes týden bylo pěkné, se jako obvykle na víkend zkazilo. Na náladě Průzkumníkům nepřidal ani velice brzký sraz, v 6:05 na nádraží.

Přestože ráno více či méně mrholilo, sešlo se asi 25 lidí. V 6:10 šly Dáša a Lenka koupit lístky a ostatní se přesunuli na nástupiště, kde vyhlíželi vlak do Čáslavi, který měl odjet v 6:20.

V 6:15 přišly Dáša, Lenka a Ještěrka. Ta se spolehla, že si zkrátí cestu ze Zálabí po novém mostě, jenže ouha, na obou koncích mostu byly zátarasý. To by ovšem nebyla Ještěrka, aby si nenašla skulinku. Stálo jí to však cenné minuty, se kterými v časovém plánu nepočítala, a proto se tolik opozdila.

V 6:20 vlak neodjel, protože ještě nestačil přijet, a v 6:22 doběhla s vyplazeným jazykem Helena, která se teprve v 6:05 probudila. Byl to tedy velice dobrý sportovní výkon, škoda, že se nikam nezapočítával.

Vlak měl 10 minut zpoždění. Když přijel, všichni se v něm usadili a krátili si cestu různými debatami. Převládla pak diskuze, či spíše série různých poznámek a komentářů na téma, které zde nebudeme zveřejňovat. Nutno podotknout, že zejména obě Helenky v něm velice rychle našly společnou notu.

V Třemošnici vydatně mrholilo, nicméně Průzkumníci se vydali na cestu. Dáša a Lenka se rozhodly pro cestu Lovětínskou roklí. Lovětínský potok, který roklí protéká, byl však silně rozvodněný. Čert a Šed'a se nakonec shodli na tom, že teklo ještě více vody než posledně, kdy byl vypouštěn Lovětínský rybník. Cesta byla na mnoha místech zaplavená, skalní soutěsky se musely překonávat pomocí horolezeckých výstupů a podobně. Pro děti to byl jistě silný zážitek.

Na jednom místě bylo potřeba přejít přes potok. Po dlouhém hledání našel Čert vhodné místo, které doplnil s pomocí ostatních o menší kládu. Čert se pak rozkročil na dvou kamenech nad hlavním proudem a přidržoval přecházející. Postupně všichni bezpečně přešli. Poslední šel Buggy. Ten si zřejmě mylně vysvětlil Čertovu iniciativu a v domnění, že Čert je zde coby podpěrný sloup, se o něj opřel. Výsledkem bylo, že se Buggymu podařily současně dvě věci. Jednak kupodivu přejít na druhou stranu suchou nohou a jednak srazit Čerta do proudu.

„Ty blbouně!“ nadával Čert v potoce a jen vědomí, že tu jsou osoby nezletilé, mu zabránilo v použití mnohem ostřejších výrazů.

Buggy již z mládí zvyklý, že se mu nadává, si z toho moc nedělal. Čert měl tedy o vlhko postaráno a mohlo se pokračovat.

Na konci údolí už někteří (jsou to ovšem pořád ti samí, co jindy) byli zabláceni na nejrůznějších místech. Rozum kolikrát zůstává stát.

Počasí se nezlepšilo a navíc se přidala i mlha, do které se zahalila celá Lichnice. To už se vedoucí dohodli, že po krátké prohlídce zříceniny sejdou zpět do Třemošnice a pojedou do Kolína už v 11:55.

Cestou a hlavně pak na nádraží pokračovala již zmíněná diskuze o jistém tématu. Výsledkem byla naprostá Helčina vyčerpanost.

Zatím ti, co byli špinaví, se stali ještě špinavějšími. Když je Čert uviděl, prohlásil, že budou muset ve vlaku stát, aby neušpinili sedadla. Šed'a byl toho názoru, že by mohli se strojvedoucím usmlouvat maximálně tak místo na nárazníku, jedno jestli vpředu či vzadu. Honza se hned nabídl, že to zařídí, a požadoval za zprostředkování úplatu 10 Kčs od každého postiženého. Nakonec se špindírové jakž takž oklepali a domů jeli vlakem všichni uvnitř.

A na závěr jedna poznámka. Kdo dosud nepochopil, na jaké téma se vedla ona celovýletová diskuze (Helča prohlašuje, že něco takového ještě nezažila), jistě pochopí z následující anekdoty:

Jak dělá kráva?	„Bůůů!“
Jak dělá pes?	„Haf haf!“
Jak dělá zajíc?	„Playboy!“

STAROSTOVO ČÍSLO

V pátek 10. dubna byla celooddílovka. Aby byla trochu zajímavější, rozhodli se vedoucí zařadit malý azimutový závod, který se započítá do celoroční soutěže o místa na tábor. Úkolu postavit azimuták se ujali Šed'a a Starosta. Ve 3 hodiny odpoledne se sešli v klubovně, vzali si buzoly a šli na věc.

Trat' byla jednoduchá a poměrně krátká. Okolo bloku s domovem důchodců rozmístili celkem 12 cedulí s azimutem. To ovšem neznamená, že by zde nebyly chytáky. První azimut vedl přes zeď, druhý přes roh plotu, ale tyto azimuty nedělaly velké potíže.

Při umístění čtvrté cedule se odehrála malá příhoda. Starosta chtěl ohlásit Šed'ovi počet kroků. Všiml si však, že okolo jdou vojáci z muničního skladu do kasáren. Protože z vlastní zkušenosti věděl, jak jsou na čísla alergičtí, ukázal Šed'ovi číslo rukama. Jenže Šed'a z té vzdálenosti pořádně na ruce neviděl, a tak Starosta chtě nechtě zavolal:

„88!“

Hned věděl, co bude následovat. Jeden voják se znechuceně otočil a procedil mezi zuby:

„354, kdyby něco.“

„Mínus 14, ty hektare,“ triumfoval Starosta.

Největším problémem se pro závodníky ukázalo umístění cedulí 7 a 8. Cedule číslo 8 byla totiž umístěna před cedulí číslo 7, bráno ve směru závodu. Protože byla viditelnější, někteří borci se místo na buzolu spolehli na zrak a 7. ceduli vynechali.

Aby si Starosta svého krásného čísla užil, přinutil Šed'u napsat na poslední ceduli vedle kontrolního písmena -14.

„Schválně, co tomu budou říkat.“

A říkali. Před půl pátou bylo odstartováno. První běžel Kuba, za ním Honza. Ten přeslechl, kde je první cedule a vyrazil hned ven.

„Co to znamená těch -14?“ ptali se, když doběhli.

„Zeptejte se Starosty,“ odkázal je Šed'a.

Někteří soutěžící zřejmě zvolili pátrací způsob. Proběhli se ulicemi, a kde uviděli nějakou ceduli, napsali si její písmeno. Tak lze vysvětlit skutečnost, že měli již zmíněné cedule 7 a 8 přehozené a chyběly jim některé cedule z parčíku pod kasárnami. K „dokonalosti“ tuto metodu dovedly Anča a Jana z Ještěrek. Prolétly trat', Anča dokonce za re-

kordních 6 minut, a cestou přehlédly pět cedulí z dvanácti! To je téměř polovina.

Aleš zřejmě vůbec nepochopil, co se po něm žádá. Když byl zavolán ke startu, vybral si buzolu a šel. Šed'a ho zavolal zpátky, vynadal mu, a pak se ho zeptal, jestli má papír a tužku.

„Ne, proč?“

Za 11 minut po svém startu se vrátil, přinesl na papíře napsaná čtyři čísla a prohlásil, že další azimuty zapomněl zapisovat. Šed'a jen kroutil hlavou a u jeho jména si udělal křížek za nesplnění úkolu.

Nejlepší čas při bezchybném výkonu měl Martin S., který trasu zvládl za pouhých 7 minut.

Jirka, který byl velkým favoritem, vyrazil plný sebevědomí na trať. V polovině si vzpomněl, že si nezapsal kontrolní písmena. Musel se vrátit a začít znovu. I tak měl ještě slušný čas.

Ještě zbývalo 5 soutěžících, když zmizela 2. cedule. První na tento problém narazili Pavel a Jaruška. Šed'a je poslal ke 3. ceduli a chybu jim odečetl. To už je dohnali Ještěr a Tom. Ani jeden z těchto čtyř nenašel 7. ceduli a drze tvrdili, že neexistuje.

Poslední šla Ještěrka. Ta prošla azimutem bez chyby (když nepočítáme 2. ceduli) a vrátila se v dobrém čase.

„Od toho posledního písmene se má 14 odečíst, nebo co?“ ptala se.

Šed'a ji pochválil za snahu a Starosta se dal do smíchu:

„To je moje číslo!“

SLAVNÉ VÝROKY

zima 1992

Dodo: Tohle je pěkněj ukazoměr.

jaro 1992

Diskuze o táboře.

Marian: Je draho, co budeme jíst?

Šárka: Koupíme si kuřata a budeme je nadivovat.

Čert: Abychom se pak nedivili!

Honza K.: Tamhle někomu upadla snědená horalka.

Helena: Ahoj, já s tebou budu chodit, můžu?

Starosta: Čau, tak teda někdy přijď.

Turista: Vy jste skauti nebo junáci nebo co?

Marian: Ne, my jsme normální lidi.

Cvrček: To se mu to vytahuje, sám proti dvěma.

Marian: Utvořte dvojice! ...

Dvojice se neujaly. Utvořte trojice!

Pitras: Ještě musíme něco koupit.

Starosta: Co chceš kupovat?

Pitras: Něco osvěžujícího. Třeba chleba.

Marian: Helčo, to máš tak opálený nohy?

Helča: Ne, to jsou modřiny.

Helena s Lenkou si od Starosty půjčily 1000 Kčs, rozměnily je, za 6 Kčs si koupily zmrzlinu a vracejí mu zbytek.

Helena: Půjč mi ještě ty 4 koruny. Já ti pak vrátím 10 korun.

Starosta: Tak dobře. Já to do tebe vrazím.

Helena: Já jsem dobrá investice.

